

20/11/80 ח' ניסן

לאורה נמיר שלום,

1. העובדות:

בדעון קדמן הגיע את פניותיו לרפי אדרי ולאנקוריון זה יותר משבועיים, ואיש מהנו לא היה בסוד הענין.

אחרי המשפט שלך, "תורידו את המשוגע הזה" נפגשתי אותו באותו ליל חמישי שהייתי אצלך, ב-1 בלילה וקרأتي בעיון את פניותיו. האיש לא בקש את עצמי, ולא התגבתי לחגיד לו מה לעשות ומה לא לעשות, בלבד, קיבל את התחביבתו להתקשרות אליו ו/או לתדי קאופמן מושם שהפניות התייחסו לتل-אביב.

האיש הודיע לי בבוקר, למהרת, שלא האלה למצוותו אותך, והשאיר הودעות אצל המזכירה האלקטרונית ושלא נתנו לו לדבר עם כדי קאופמן מושם שהוא עסוק בשביחתת עובדי העירייה.

אחרי הטלפון שלך טפונתי לתדי הוא העביר אותו לאדיה ניצן, הסברתי לו את העניין, גם הוא היה לחוץ בעניין השביחתה, אבל שמע.

2. לבופם של דבריהם:

מרגע שנטענתי לפוליה, שמעתי מאורי אומי, מדן ברמן ומחברים רבים בסניפים שונים תמורה מدائגה על השיטות ואמצעים הנוקטים על ידי אנשי פדרס, ונוגדים לא רק אהתקיקת והאסתטיקה אלא נוגדים במפורש, חוקת המפלגה, מקנון החירות והחלטות ועדת החירות.

בלי להתייחס לעובדה שיפוייזר ושותפיו שחתנו את חברינו בתל-אביב, לא עשינו עד היום נסיוון מתוכנן ורצינני לחסול האלימות שהוטל עלינו באמצעות ושיטות שאינן מכבדים חברה מתוקנת.

הدائגה אותנו ממד חברויה של "אין מה לעשות" "ככה זה!". התהוושה שנגיד עלינו לעמוד במאפלוּקְשִׁיקָה וחתוגנות על עצם הזכות להטודד ושולינו מושלת באופן בלעדי האחריות להיות בסדר, לשומר על הכללים להתנהג

כז' נטולנים ולעומת זאת, להם מותר הכל.

אתם נושאים ברגע המעטת זה זמן רב, אני רק עכשו הגעתי, לא מצאתם בחוביכי החוצה לדירוש שנוי הכוון. דעתו לקרה המרכז האחרון לא נתקבלה וזה חיזק עוד יומר את מחושתך שהזרם המחשבתי הוא בכוון אחר.

כאשר ישבתי וקראי את הפניות של קדמן, לרפי אדרי ואחרי בן לאנקוריון, הביבותי סייע מולי אדם צער (איבגי פטיכולוג לשפט את נורמאליוו) חדור תחושת עלבון ווזע שהתייחסו אליו בחוסר התחשבות, וגרמתם לו אי-צדק, ומאמין שבתגובהה העבודה שומרית הוא החוק ומכבדים אותו.

איבגי משפטן ואיבגי יודע מה שמשמעות החוקית של הפניה, הוא גם לא שאל את דעתו ולא בקש לשם אותה, אבל כל נסיוון שלי (לו כל חשבתי) להזכיר אותו מזה, היה מתפרק בעיניו, שאנחנו אנשי רביין, בתחום המוסר והחומר איבגו שוגדים מהם, אלא ההבדל הוא רק בכוח, שיש להם, ואין לנו. חיונות איבגו שוגדים מהם, אבל אומר לך במלוא הנסיבות, יש חוק ויש סדר,

כך חשבתי גם, כאשר עוד היה "הגוש" של ספיר ורבינוביץ, וسرבתי להשתתף בו, ולהבדיל אלף הבדלות, אעומד על דעתך זאת נגד הבוטסם והבוטסום של הגוש החדש, וכל זה הוא מעבר לקיום מחנות, וממעבר למושג התוועלה.

3. לטיב היחסים המתחממים בחוץ המנהה וביננו

משמעות הטלפון, מחייב אותי למסם בכתב את שיחתנו מיום חמישי בלילו. לא שרתני שיר הלל על רבין החדש ולא ספרתי אגדות על רבין היפה. אני מוכן לקבל את רבין כפי שהוא, משום שאין להשיג את רבין כפי שרציתם. שיחיה. אני רוצה את רבין החדשני למרות שאני חולק עליון בפוליטיקאי ומוכן לשאת את מנהיגותו למרות חולשותיו כאדם.

אין הרבין של היום שונה מרבין של אתמול, אלא בדבר אחד: היחס שלו לאנשי המנהה במובנו העמוק: אחריותו על גורלם. ההתחנחות הנוקשה פרי עייפות ומתח אינטלקטואלי דאגתו על גורלו שלו "אם יש לו לא ישב במשלה" אלא תחושת אחריות על גורל המדינה והמנהה.

הוא אינו היחידי העייף והמתוח. השקט, הסובלנות וכושר ההקשבה נאבדו כבר לאנשים רבים. אבל, ולהגנתו אומר, שככל אחד מאתנו נאבק בקטע של החזיות, נושא בכבוד הקשיים החלקיים שלו, הוא היום האדם היחידי הנושא את ידיעת המפה שלמותה ואין זה קל יותר מאשר לשאת כמוני את המאבק באחד, או אוריי אגמי בחיפה או שלך בתל-אביב. אני מודש מכך? לא! אבל אני יודעת את הלווח שלו, ואני לא רואה אף אחד מאיתנו בכללאות. מוכן לוטר על כל שעה של פעילותו, וcohume היפויו היא עד גבול היכולתו. האחריות על החזרת הסובלנות והקשבה מוטלות על כל אחד מאתנו ולא רק עליון, ושבירת מעול הקסמים השלילי הזה אפשרית ע"י אינטראקציה שבינו ובין כל הקבוצה, בינו ובין כל אחד מאתנו.

4. לפרשת טריקת הטלפונינו

איש אינו מסוגל להשפיל אותו כאשר אני חדור תחשות הצדק הפנימית שלו. אני לא רגוז על האקט האלים הזה, אני עצוב.

נאמנותי לחברים ויידידים אינו נושא לוכוח, שمرתי אמוןיהם לחבריהם בשעות הקשות שלהם וגם לא נכשלתי בזה בשעות הקשות שלו.

גשתי בעצמי בשלווש שנים של בידירות את עומס הכלול ולא בקשתי עזירה ממש ולא עשית חשבון אם אף אחד.

חזרתי לפעלויות בغال תחשות האחריות ואני לא חיבר דבר לאיש.

עוד לא עברנו את כל מסלול המכשולים והקשה ביותר, החבירות והועידה עוד לפנינו. נזדקק לרזבות גדולו של אנרגיה סובלנות וחתכנות בזולתה.

אם השנים של שתוּפַ עוליה ~~בגנו~~ לא הספיקו לייצור יחסים של כבוד הדדי מהווים אנשי תרבות, יריבים בידידים, לשם על נמוסים אלמנטריים.

הירץ
בנין
דב אמיר.